

JSEM
ŽENOU

*Žena se prý ženou stává už svým příchodem na svět,
muž až svými činy.*

Nemyslím si, že jen chromozom X mě předurčuje k tomu, že se budu celý život chovat jako žena a neuhnu z cesty. Podobně je to i s porodem, který z ženy automaticky neudělá matku, i když první menstruace, těhotenství a porod mohou být velkými přechodovými rituály, při nichž se vědomí ženy může značně změnit.

Má cesta ženy byla krkolomná, byť by to možná jen málokdo hádal. Mnoho let jsem tápala a nevěděla jsem, co to znamená **BÝT ŽENOU**. Jsou to dlouhé vlasy, sukně a lodičky, nebo éteričnost, až vilí křehkost? Pro někoho je pravou ženou ta, která zvládne připravit nedělní oběd pro patnáctičlennou rodinu, vychovávat čtyři děti a současně zastávat vysokou manažerskou pozici v mezinárodní firmě. Přesně toto jsem si také myslela a cítila se nedokonalá, málo výkonná.

Když se mě někdo ptal, co vlastně dělám, byla jsem přesvědčena, že být jen dobrou mámou, ženou v domácnosti, domácí učitelkou svých dětí, zahradnicí na zahradě velké skoro 3 000 metrů čtverečních, předsedkyní a zakladatelkou mateřského centra, laktanční poradkyní, koordinátorkou projektu Celé Česko čte dětem a členkou správní rady benešovské Místní akční skupiny je nějak málo. Vše dobrovolná, nezisková činnost, žádné tituly, poháry, umísťení, pozice, vysoké posty, konference a měsíčně stovky tisíc na účtu. Musím přiznat, že jsem záviděla jiným ženám, které byly ve své profesi úspěšné, zakládaly firmy a psalo se o nich v byznysových časopisech.

Zpětně jsem ale za všechny své aktivity moc vděčná. Mnoho let jsem brala jako samozřejmost, že ženy v domácnosti mají spoustu aktivit a zapojují se do různých neziskových projektů. Opak byl pravdou, jen jsem žila v nějaké sociální bublině, kde mé kamarádky takto fungovaly a fungují.

S tím souviselo mé nízké sebevědomí a potřeba okolí dokazovat, že i já mám nějakou hodnotu a nejsem jen manželkou spisovatele.

Proces objevování ženy v sobě u mě začal už v dětství, kdy jsem pozorovala spolužačky i jiné ženy. Vnímala jsem jejich chování, vystupování i slova adresovaná mužům. Načítala jsem ženskou manipulaci a hraní si s opačným pohlavím, pohrdání i nekritickou oddanost. Srovnávala jsem jejich taktiky s těmi, které bych využila. Věděla jsem, že manipulace nebude do mé ženské výbavy patřit. Nechápala jsem, jak je možné, že očividné lži a manipulace mnohým ženám procházejí a muži je neprohlédnou. Byli tak slepí, nebo chtěli alespoň na chvíli uvěřit sladkým slovům krásných manipulátorek? Jak si sami sebe mohli vážít?

Možná k tomu opravdu přistupovali jako k divadelní hře a užívali si představení, krásné kulisy, dvojsmyslné narážky, protože to obě strany jako hru přijaly.

Musela jsem být stále ve střehu, dávat si pozor, co říkám a jak se chovám. Představa, že by si o mně někdo mohl myslet, že si s chlapy hraju, provokuju je nebo svádím, pro mě byla nepřijatelná.

Otázka je, zda jsem někdy byla spontánní. To si dovoluji až teď a je zvláštní, jaké emoce se ve mně odehrávají, když se tolik nehlídám nebo když vidím někoho jiného chovat se krásně přirozeně.

Byla jsem taková mladá stará, možná bych řekla až prudérní, což nejspíš souviselo s mými bloky z dětství a strachem, aby si nikdo nemyslel, že se chovám lascivně a jsem povrchní. Proto jsem četla kdeco, od ekonomie a fyziky po lékařství, literaturu a osobní rozvoj.

Přestože jsem věděla mnoho z různých oborů, stejně jsem nebyla spokojená. Trápilo mě, že jsem v určité problematice neměla dostatek informací, abych mohla jít v konverzaci do větší hloubky. Ale upřímně, chtěl to po mně někdo? Na začátku večírku jsem možná oslňovala, ale jak stoupala hladina alkoholu v krvi přátel, tak už vůbec. Oni se chtěli bavit, nepotřebovali rozebírat vliv slunečních erupcí na lidské chování.

To byly úžasné pasti a pastičky na mé ego. Krásné zkoušky, které testovaly mou sebehodnotu a postoj k sobě. Jenže jsem byla dlouho slepá a neviděla to.